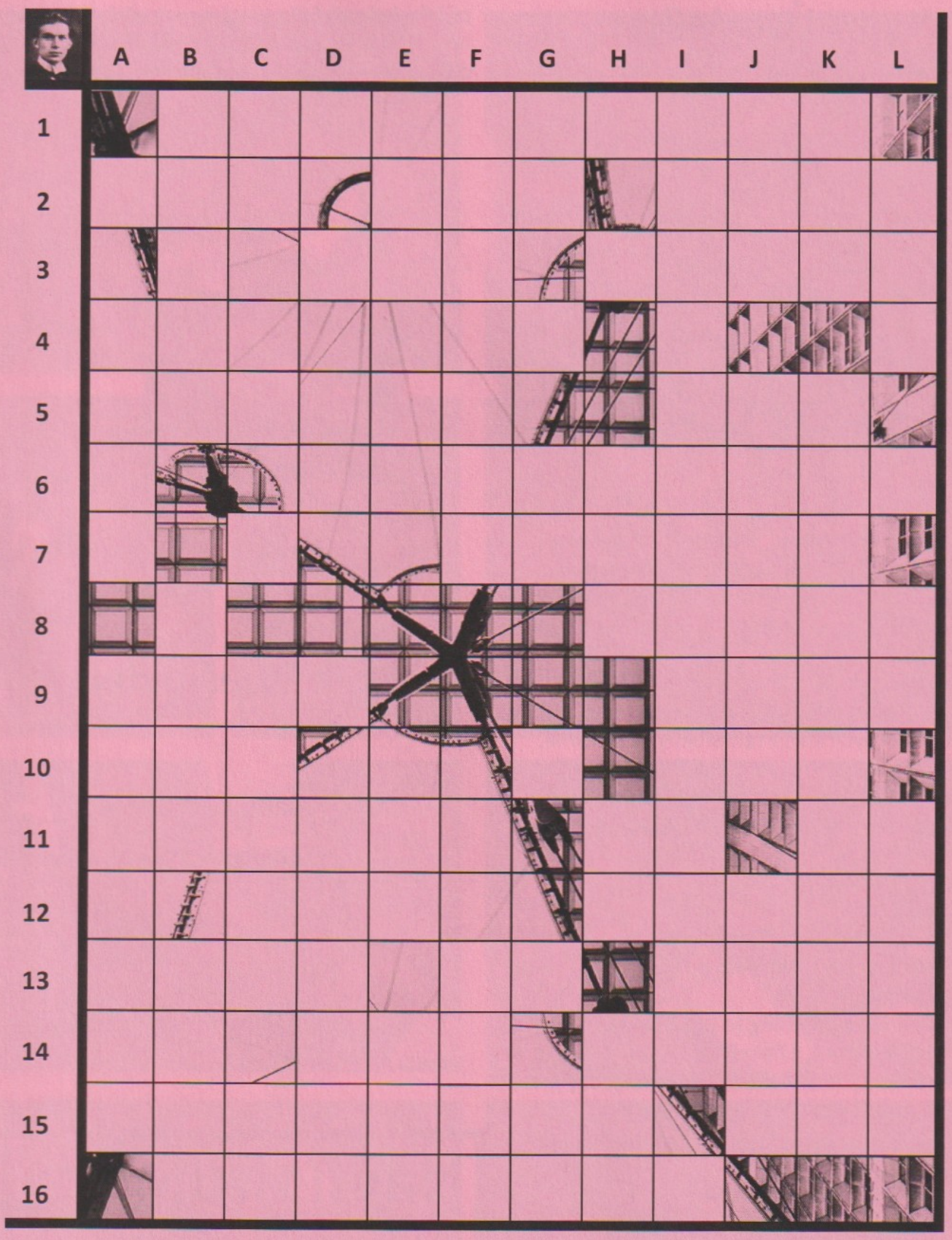

FABRIKA W17

Zpravodaj Wolkrova Prostějova

Úvodník

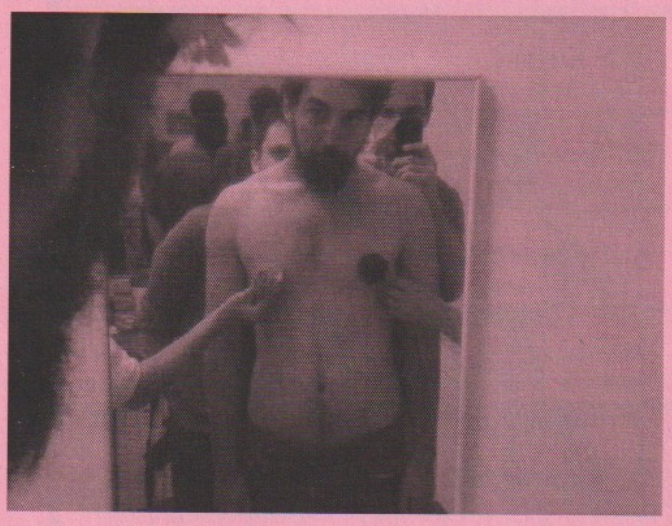

Memoáry

Vzpomínky na dětství, přátelství, na vrahovické lásky. Rytířské vzpomínky. Vzpomínky k poblití. Ahoj, Martin! Zveřejněte své vzpomínky na zdi. Sedm let. 7 let na facebooku, pět Wolkráčů, pět týdnů, pět rolí. Recitátor, herec, černý pasažér ve Vrahovicích, člen redakce, pseudografik. Cesta. Cesta přes koleje, pod dálnicí doprovázená zvuky pneumatických kladiv raní směny ve slévárně. Usínání za hovoru zásobovačů Zlaté brány. Doby, kdy se na kapele U Kotěry pogovalo. K pizze patří lízátko! Otec má historky z vojny, já mám historky z Prostějova. Je mi smutno. Smutno a na blití. A přece...

A teď k tomu podstatnému:
Titulka měla 192 prázdných políček. Nikdo nevíte proč. Já ano.
WP slaví 59. narozeniny, je tu 89 recitátorů, 19 porotců a lektorů, 17 hodin je otevřený bar v Duze tento týden, Vrahovice jsou jen jedny a včera jsem oslavil 7 let na facebooku.
= 192

1. den jsme odkryli 7 políček
2. den 17 polí
3. den 48 tipů, ale odkryto 39 polí
4. den ?

Sledujeme vzestupný trend
Pole E8 bylo ve čtvrtek zasaženo čtyřikrát, a proto prosíme účastníky, co takto tipovali, aby se v příštím kole zdrželi, prostě nemáte štěstí. Nějaký borec včera zadal pole F4 i přesto, že již bylo odkryto předchozí den. Prosím také netipuj.

-mák-

Do redakce nám chodí květiny.

Citát pro dnešní den

„Kunda sem, kunda tam..."

Prezident České republiky

Najdi titulní stranu!

Za políčky na titulní straně se skrývá i titulní fotografie. Odkryj ji. Každý den nám můžeš sdělit jedno pole, které chceš odkrýt. Čím víc vás přijde, tím dřív bude hotovo. Udělej si to hezký sám!

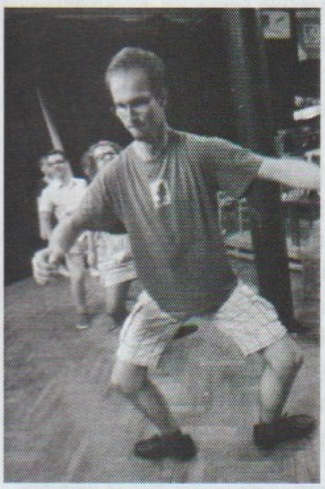
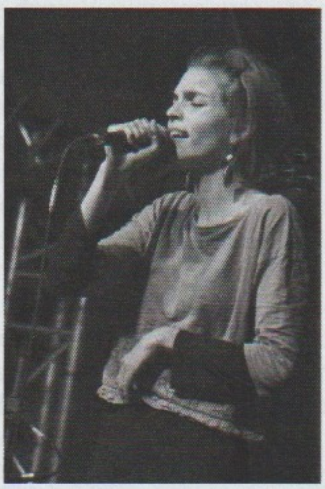
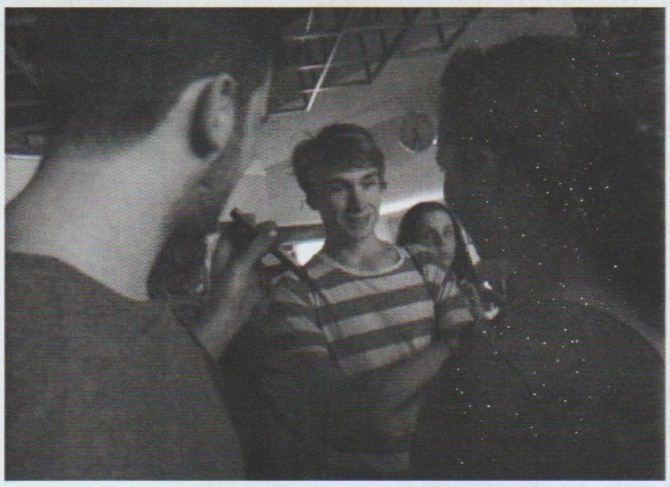

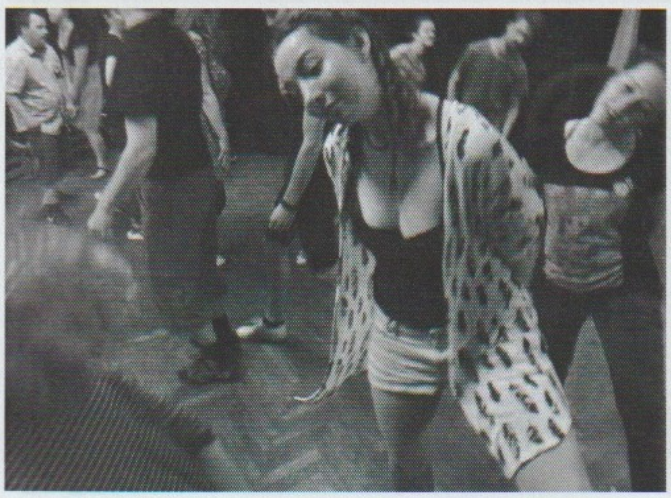

Trochu si dáváme do těla

A je tu další příspěvek od všude zdejšího seminaristy. Tentokrát jsem navštívil dílnu Hany Frankové *Herec v divadle poezie*. Její seminář není třeba dlouze představovat – Hana Franková patří mezi stálice českých festivalů amatérského divadla. Ve čtvrtek jsme se zabývali hereckou průpravou/tvorbou/ propedeutikou v širokém slova smyslu. Napojovali jsme se na sebe vzájemně při skupinových cvičeních v prostoru (rovnoměrně zaplňte prostor, sledujte tři lidi najednou...), evokovali si jednoduché situace (potkáváš samé cizí lidi, potkáš blízkého přítele, potkáš bývalého spolupracovníka...), hráli si navzájem jednoduché etudy s textem a dále s nimi pracovali, rozhýbávali svá těla při společných improvizacích na hudbu... Hanka dokáže skvěle vypíchnout zajímavé momenty, okomentovat je a dát je do širšího kontextu divadelní práce. Mluvili jsme taky o koncepci celého festivalu a o jeho praktickém fungování. Jednoduše řešeno – i má třetí návštěva stála za to.

Pamatuješ si, kdy jsi tady byla poprvé?

Když jsme tu s divadelním studiem D3 hráli *Pastýřku putující k dubnu*. Tenkrát jsem tu poprvé viděla Divadlo Na okraji a to byl pro mě zážitek. Je to strašně dávno, v mém minulém životě, byla jsem na střední škole. Pak dlouho nic a pak jsme tady byli až s Divadlem Dagmar s inscenací *Kdyby bylo nebe*. Od té doby tu bývám častěji.

Vzpomínáš si, kdy jsi tu měla poprvé seminář?

Tehdy jsme dělali na Čechovově Rackovi. Nevím, jestli je to deset nebo víc let zpátky. Nepočítala jsem to.

Co je pro tebe to nejdůležitější, na co by si měli seminaristé během čtyř dnů sáhnout?

Na to nemůžu přímo odpovědět. Čtyři dny po třech hodinách je strašně malý čas. Jak ty semináře dělám a učím na KVD DAMU hereckou průpravu, tak se snažím, aby uměli i vést děti k hraní. Takže je to v podstatě metodická věc. Snažím se vždycky moc neplánovat, ale vycházet ze skupiny, která se sejde. Tady na Wolkráči je to složitější v tom, že lidi odchází na rozbory, což je samozřejmě hlavní. A tak jsem si říkala, když jsem viděla lidi, kteří se sešli, že by si mohli ozkoušet věci, které jim pomůžou v přirozeném existování v situacích. Trošku se dotýkáme improvizací, trochu si dáváme do těla na muziku a zkoušíme být i každý sám na place.

Máš pocit, že se Wolkrův Prostějov nějak vyvíjí?

To si netroufám hodnotit. Když položíš tuhle otázku, tak mi naskakuje otazník ohledně prostoru za oponou. To se tu řeší (nebo neřeší, nevím) už hodně dlouho. Já vím, že je nesnadné postavit nějakou kotlovitou prudkou elevaci, ale celostátní přehlídka by si to sakra zasloužila, protože ze třetí rovný řady už prostě nevidíš! A taky nechápu, že ještě někdo nutí chudáky recitátory spát ve Vrahovicích. Opravdu je lituju. Tak tohle mě napadá, jinak jsem tu ale pár let nebyla.

Divadlo Dagmar, které jsi vedla, bylo častým hostem Wolkerova Prostějova. Jak se má Dagmar dnes?

Divadlo Dagmar stárne po všech stranách, mnou počínaje a dětma, co byly děti a teď už jsou přerostlý děti, konče. Trochu se nám vytváří pražská sekce. Ve Varech je krušný nejenom se uživit hraním, ale vůbec si uživit ta představení. Aby to představení žilo, tak nejde reprízovat ve Varech. Hodně jsme se zaměřili na dopolední produkci pro studenty - češtináře. U nás na škole seběhnou patro a jsou v divadle, to je výhoda. Teď máme hezký vztah s majitelem *Liberálu* v Holešovicích, takže jsme tam docela často a je nám to příjemný. Tam se publikum najde. Letos jsme udělali zase takovou trošku politiku, inscenaci *Osm statečných*, o osmi statečných Rusech, kteří demonstrovali v Moskvě na náměstí, když Sověti okupovali Československo v roce 1968. Dělali jsme to hlavně z knížky Gorbaněvský *Poledne*. A ve škole máme kapelu A24, která hraje texty básníků, kteří zemřeli ve dvaceti čtyřech letech, takže i Wolkera.

-ksy-

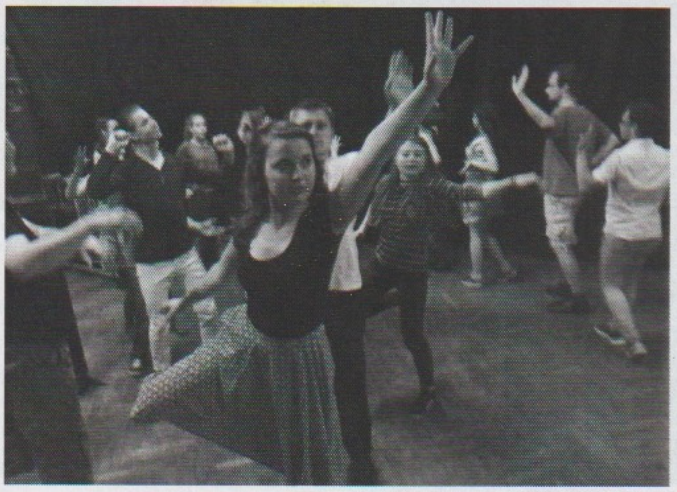

Evergreeni

aneb autoři v Prostějově věčně zelení

2. místo – Jaroslav Seifert

Stejně jako celý Wolkráč, i Evergreeni blíží se ke svému konci. Těsně pod místem nejprestižnějším umístil se král českých básníků, Jaroslav Seifert. Známý především jako jeden ze svou držitelů Nobelovy ceny z naší domoviny. Ale vezměme to popořadě. Narodil se roku 1901 na pražském Žižkově (což není dobrý začátek). I v budoucnu ovlivnil jeho tvorbu dva protichůdné životní postoje jeho rodičů – socialista, proti zbožné katoličce. Studium, jako mnoho našich velikánů, přerušil již na gymnáziu (spíše tedy mu bylo přerušeno pro příliš velký počet zameškaných hodin). První období jeho tvorby je ovlivněno jednak Wolkerem – proletářskou poezií, druhak také tím, že vstoupil do KSČ a to člověka nutně muselo formovat. 1929 byl však vyloučen, když se spolu s dalšími tvůrci ohradil proti zvolení Gottwalda do čela strany. Pak vyměnil poezii proletářskou za poetismus. Namísto sociálních problémů zabývá se krásou. A začínají se také objevovat Seifertova věčná témata: matka, ženy, domov. Během válečného období logicky píše o vlastenectví. Po válce pak stále drží pravidelný verš a neopouští ani témata domova a lásky. V šedesátých letech stávají se jeho verše věcnějšími, hrubšími bez poetismů a přebytečných metafor. Jeho tvorba stává se více existenciální. Bourá pravidelnost svých veršů a zároveň upadá v nemilost u tehdejšího režimu. Částečné rehabilitace se dočkal až roku 1984, kdy získal Nobelovu cenu za literaturu a tehdejší režim pokusil se tohoto vítězství zneužít k propagandistickým účelům. Signatář Charty 77 umírá v nemocnici na pražském Strahově roku 1986 a zanechává za sebou jedno nejpozoruhodnějších básnických děl naší historie.

-vím-

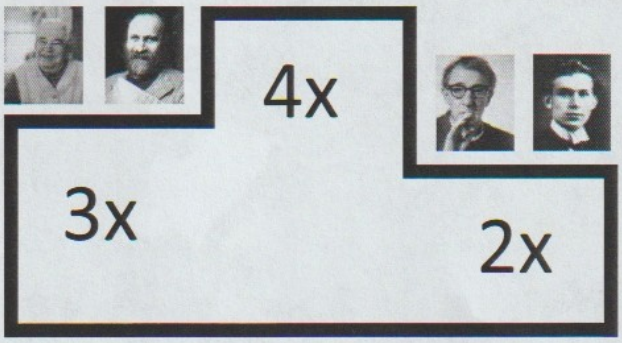

Letos nejčastěji recitovaní autoři.

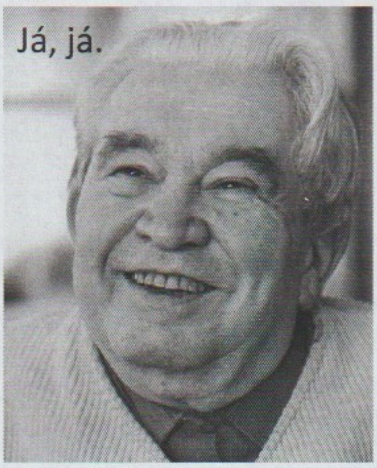

Pravá tvář Jiřiny Lhotské

Recitátoři

Recitátoři
Recitátoři
Recitátoři
Recitátoři
Recitátoři

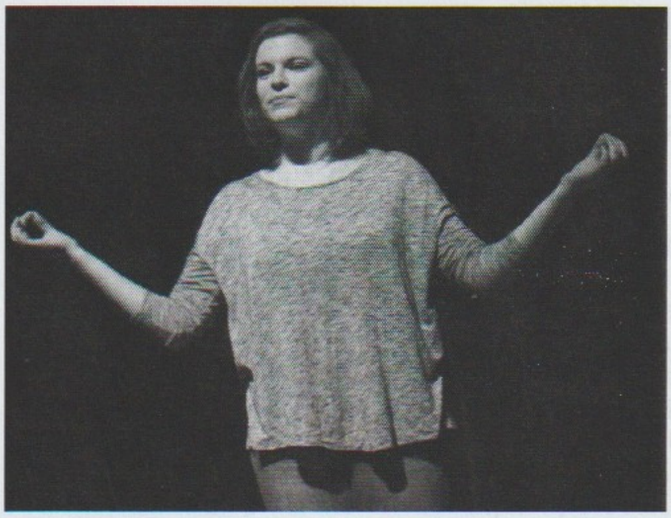
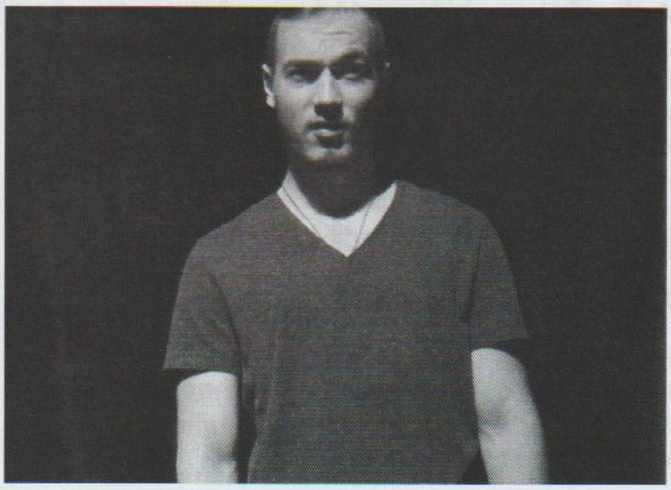

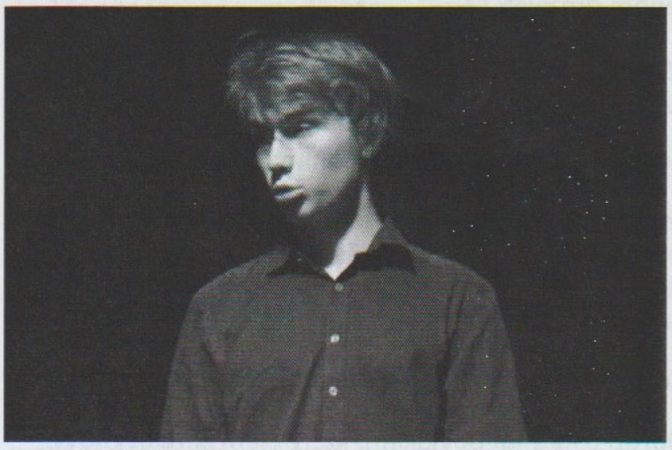
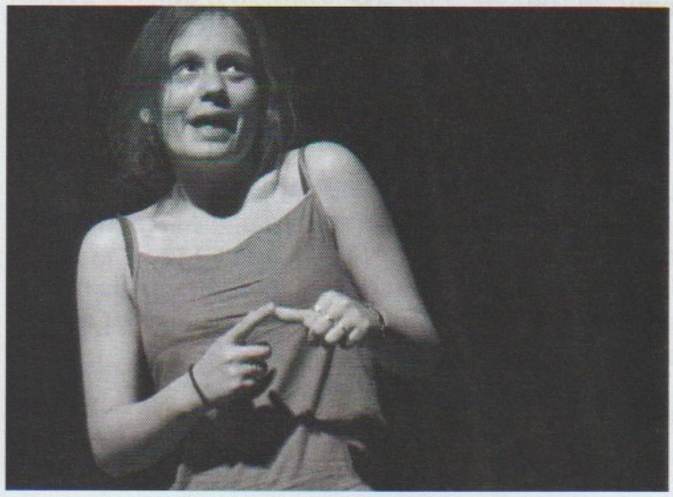

Těžká hodina

Rozhovory s recitátory

André Ondřej Ulihrach (Jacques Prévert: Stromy)

Co bys řekl o Prévertovi?

Je často recitovaným autorem. Myslím si, že se často dělá infantilně, odflákle. Doufám, že moje vystoupení tak nedopadlo, protože myslím, že si to nezaslouží. Lidé v něm dřív viděli jen, že to „vypadá hezky", ale já si myslím, že má hluboké myšlenky. Prévert stojí dál od textů. Ne odcizeně, ale má určitý distanc, nadhled.

Pojďme k tvému textu. Je o vztahu k přírodě?

Je to o symbióze, společné symfonii. Vztah k přírodě je jen jednodušší slovo pro ... nás. Je to spojení lidí. Prévert říká, že děti přírodu vnímají jinak. Časem, když dospějeme, jsme otupělí a už ji tolik nevnímáme. Lidé se o přírodě učí biflováním ve škole, ale pro mě, a myslím, že i pro Préverta, je správná ta forma, kdy ji člověk pozná na vlastní kůži. Svět kolem by měl každý objevovat sám, ne ze školního sešitu.

Snažíš se ji sám víc poznávat „na vlastní kůži"?

Určitě se to u mě prohloubilo. Ale já si na to přišel už dřív. Ten způsob vnímání jsem si zachoval z dětství a tento text ho dále rozvíjí. Snažím se svět dýchat, ne jenom přežívat.

Matěj Šumbera (Etgar Keret: Najednou někdo klepe na dveře)

Kdo je Etgar Keret? Jak ses k němu dostal?

Je to izraelský spisovatel. Hledal jsem v knihkupectví knížky povídek a najednou jsem našel jednu malou, zelenou zastrčenou v rohu. A bylo dokonalá. Hned první povídka, kterou jsem přečetl, byla tahle.

Co ho dělá zvláštním, zajímavým?

Oproti ostatním povídkám, které jsem četl, byl nový, šel z něj čerstvý vzduch. Nebál se mluvit o aktuální situaci. Je zajímavý už tím, že je z Izraele. Svět je tam úplně jiný.

Takže pro tebe ten text hlavně reflektuje aktuální situaci?

Důležitá je ta situace spisovatele, kdy na něj všichni tlačí, on musí něco vymyslet a pořád nemůže na nic přijít a v tom přijde to zaklepání. Já právě teď zažívám tu situaci, kdy nevím, co dělat, co psát, co tvořit.

Silvie Mlynarczyková (Věra Chase: Jsem kočka)

Co tě na textu nejvíc baví?

Ta dvojsmyslnost. Text je o kočce, ale posluchač si může představit i metaforu, druhý smysl. Ale někdo v tom může vidět jen příběh o kočce.

Takže záměrně pracuješ s dvojsmyslem?

Teď už ano. Dneska jsem si to vyloženě užila, diváci krásně reagovali, atmosféra byla úžasná. Kdybych to měla srovnat s krajským kolem, tak tam jsem to řekla úplně jinak, až mě to samotnou překvapilo. A hlavně v kraji se nikdo nesmál a tady najednou lidé reagovali. Mě to tak překvapilo, že jsem se i samotná rozesmála.

Kde se text dá najít? Je z nějaké sbírky povídek?

Myslím, že je ze sbírky povídek, ale název nevím. Já jsem totiž k tomu textu přišla tak, že jsem dělala zkoušky na vysokou školu a tam jsme museli každý recitovat. A tenhle text tam měla jedna slečna. Mě strašně zaujal, tak jsem ji poprosila, jestli by mi ho poskytla. A ona my ho poslala.

Tereza Dzurjová (Tata Bojs: Léčitel)

Odkud text je?

Je to text z alba skupiny Tata bojs, v originále ho říká Jiří Schmitzer. Celé album se vlastně odehrává ve firmě CVAN, která vyrábí nanoboty. On tomu celému šéfuje, až se z toho pomine.

S jakými se setkáváš reakcemi?

Na krajské přehlídce byla jedna divačka, která mi říkala, že s tím měla velký problém. Dál to nerozváděla.

Zkus z textu vypíchnout jednu věc, která se ti nejvíc líbí, nejlépe ho charakterizuje.

Nejvíc super je pro mě věta *„Zabíjím lidi pro lidi."* Ta je tak všeříkající, že bych možná nemusela říkat nic dalšího.

Zuzana Škopková (Arnošt Goldflam: Ženy a panenky)

Jak se vyvíjelo tvé vystoupení? Co předcházelo tomu, co jsme dnes viděli?

Vzala jsem si text a řekla si ho. Já to vždycky řeknu jinak, moc to neřeším. Jak to vyjde, tak to vyjde. Takže není žádná cesta. Ale vždycky je to holčička, to jo.

Baví tě být zase holčička s panenkami?

Jo, to mě baví. Mě hodně baví blbnout a ten text je dobrá blbina, kvůli tomu jsem si to i vybrala. Ale má to i hloubku, hlavně když to pak pokračuje dál. Celé to je dost hluboká hra.

-ušák-

Janderleho Sloup

Sloup druhý

Čtvrteční dopoledne patřilo zbylým 15 recitátorům z druhé věkové kategorie, 7 klukům a 8 mladým ženám. Dnes to bylo bez rekvizit, všichni se spoléhali jen na své hlasivky a mimiku.

Hlubokým hlasem nás probouzel André Ondřej Ulihrach, který spolu s Jacquesem Prévertem rozumí stromům a nebojí se to přiznat. I jeho účes ostatně připomíná korunu stromu ve větru. Matěj Mičulka se - tak jako kdysi Jiří Suchý - zamiloval do hlasu oznamujícího přesný čas a Anna Laštovičková působivě meditovala nad mravenci. Zdá se, že stát se buddhistou na 10 až 12 minut je poměrně snadné. Pokud se vám do toho ovšem nepřiplete nějaká kráva...

Definitivně mě ale probudil až Matěj Šumbera. Izraelskému absurdnímu příběhu *Najednou někdo klepe na dveře* jsem se už smál mnohokrát, a přece mě Matějova verze ohromně bavila. Teprve teď vím, jací jsou doopravdy Švéd, ten s anketou a poslíček s pizzou, teprve teď rozumím jejich touze po Keretově povídce, teprve teď chápu, co znamená tvořit pod tlakem. Povídka vznikala tady a teď a já ji slyšel vlastně poprvé. Paráda.

Tereza Junková se s Josefem Kainarem zamýšlela nad řetězením lásky a tak trochu i nad dějinami lidstva a nikdo jí nemůže vytknout, že nepracovala s tempem. Jen snad poněkud urputně. S tempem pracovala o poznání vynalézavěji Silvie Mlynarczyková. Text Věry Chase jsem už slyšel mnohokrát, a přece jsem nadšený. Ani jsem netušil, kolik se v něm skrývá životní zkušenosti a moudrosti. A Silvie byla přirozená, uvěřitelná, upřímná.

Civilní a autentická byla také zpověď Martina Mokrého - text Charlese Bukowského o únavě z přetvářky a povrchnosti mu jednoduše slušel. Najít si slova, za kterými může recitátor stát, to je - málo platné - základ úspěchu.

Markéta Tichá se vrátila do dětských let a za laskavého i trochu vyděšeného přihlížení rodičů a tetičky přemýšlela o své životní dráze. Uprostřed osudové manželské hádky, která se točila kolem vousů strýce Huberta, jsme se ocitli díky Kláře Machové. Krom toho, že jsem se upřímně a bezstarostně smál s ostatními, mi nejde z hlavy, jak to Klára udělala, že jsem držel palce oběma aktérům hádky - citlivé Pepičce i rozvážnému Kryštofovi. Oba dokázala obhájit, oběma jsem dobře rozuměl.

Melancholicky vzpomínal na své dětství Vojtěch Poživil. Možná až příliš melancholicky. Filip Novák nabídl vlastní verzi výslovnosti jména Richard Brautigan a vzal nás s sebou do JáMORu. A seznámil nás s tygry, kteří se dovedou omluvit a ovládají násobilku. A bylo v tom hodně energie a radosti z vypravování.

Léčitele od Tata Bojs budou asi mnozí znát v interpretaci Jiřího Schmitzera. Proslov fanatického muže si vybrala pro svou výpověď Tereza Dzurjová a já nevím, jestli udělala dobře. Léčitel je muž krutý, fanatický, zcela přesvědčený o své pravdě - na hysterii myslím není v jeho projevu místo.

Anna Žáčková nabídla publiku text Guy de Maupassanta o muži, který toužil po vyznamenání, a o ženě, která mu chtěla udělat radost. Zlí jazykové tvrdí, že došlo i na nevěru, ale kdo by jim věřil! Anna se do role poctivé a obětavé ženy vcítila beze zbytku a byla to veliká legrace.

Davidu Krchňavému se podařilo dát nám prostřednictvím Kainarova textu cenné rady do života a Zuzana Škopková nás seznámila se svými panenkami. Ale jak! Bez zbytečného přehrávání, ke kterému by text mohl svádět, se převtělila do svérázné holčičky, o které jsme se hodně dozvěděli a do níž jsme se zamilovali. Jak to ten Goldflam dělá, že ženám tolik rozumí? Skvělá tečka za druhou kategorií!

Výborných výkonů nebylo málo, porotě to rozhodování nezávidím.

Jan Anderle

Co se vyřešilo

na rozboru recitátorů 2. kategorie

Zdeňka Mauerová – Aškenazy – Dvacáté století

Reflexe o tématu a historickém kontextu. Ten text je strašná hořkost, ale přitom přitakání životu. A tento podtón utekl. Je to vlastně reportáž. A takovým reportérským způsobem by se to dle Vacka mělo vyprávět. Recitátorka si nenechala prostor pro vypravěčku a šoféra, skrze něž by se tam téma mohlo dostat. Drbohlav mluví o symbolech a o tom, jak to bylo hluboké. Na závěr adorace textu. A recitátorka? Ta ho nezničila.

Marta Hermanová – Dyk – Krysař

Je to výsek, což je vždycky trochu riskantní. Tady jde o uzavřený výsek, byť nemá tak silnou pointu. A je to dobře vybraný výsek? Nabízí víc než nějakou „lechtivou historku"? Bárta si myslí, že je to vybrané velmi šikovně. Chválí jazyk, který je brilantně erotický. Na Wolkráči je velmi znalé publikum – jako kdyby s tím recitátorka počítala a text jen nahodila. A za koho v tom textu Marta vlastně je, ptá se Longinová?

André Ulihrach – Prévert – Stromy

Jak jsi ho nazval? Prevét? Básník není „výsernice", shoduje se Kofránková s recitátorem. A když jsme u toho, není to nejlepší překlad, dodává. Začíná se délkami hlásek. Daleko víc však Vackovi vadilo, že to byl takový věcný referát. O tom jak je to s těma stromama a s náma lidma možná taky trošku. Ale emoce tam nejsou. Tak jdeme dál...

Matěj Mičulka – Suchý – Přesný čas

Máš styl komika. Text groteska, ale s fauly (faul sám na sebe a tím i na diváka). Stereotypní frázování. Paní co namluvila přesný čas, hyperkorektně artikulovala, recitátor ne. Drbohlav si všímá, kterak je recitátor komický každým chlupem, každou částí obličeje. Nebuďte vtipnější než text, jinak jste šašek. Recitátor se směje.

Anna Laštovičková – Kundera – Mravenci

Recitátorka by si měla básničku ještě víc prohlídnout, což by dalo ještě trochu návod kudy do ní. Neřeklo se kudy. Ale asi to souvisí s obrazy. Slévají se s ostatním. Pro Longinovou je to velmi příjemná cesta kudy do básně. Oproti kraji je to prý úspornější, ukázalo se, že takhle je to přesnější.

Matěj Šumbera – Keret – Najednou někdo klepe na dveře

Matení textem, otevřené škrty, lidová tvořivost – nevadí. Pochopení smyslu! Ale sem tam nešikovnosti – třeba práce s uvozovacími větami. Zvukově se to drolí – vytrácí se vyprávění. Bárta moc oceňuje, že se tady zbytečně nepřehrává. Kultivované. Keret je spíš rošťák.

Tereza Junková – Kainar – Jan miluje Lenku

Moc kejklů. Přefórováno. Podle Kofránkové jsou to takové povinné cviky. Přemrckováno. Stává se tak, že ty dvě nejzajímavější sloky uprostřed zapadnou. A to je Vackovi líto. Působilo to strašně rozplizle, rozmělněně, říká Drbohlav. Kofránková dělí interprety na ty, kteří tam jdou něco říct a na ty kteří se jdou předvést. Recitátorka se moc omlouvá, jestli to tak vypadalo. Ale bylo vás tu takových víc, konejší porota.

Silvie Mlynarczyková – Chase – Jsem kočka

Vacek si není jistý, jestli je to celé jen taková legrace. Drbohlav vypichuje to genderové téma. Je to pro něj příliš pejsek a kočička, málo gayové a lesbičky. Kam se poděla perverze? Longinové to nenaplnilo očekávání, přišlo jí, že se recitátorka rovněž předváděla.

Martin Mokrý – Bukowski – Velký zvířata

Líbilo se to v celkovém pocitu, ale výstavba se nekonala. Stalo se, že jistá povolenost povolila i mluvu. S obrazem je třeba pracovat jako s celkem. Jedna mlha od začátku až do konce. Longinové vadilo, že to bylo v próze, byť to byla poezie.

Markéta Tichá – Franková – Já chci mít radost

Text nedává příliš možností k tomu ho dobře interpretovat. Špatný text. Recitátorka je konformní v touze po nonkonformitě. Recitátorka ví, že říká ten text dlouho a už v ní nerezonuje. Vacek radí text zahodit. Longinová dodává, zahodit a hledat v jiných vodách.

Klára Machová – Jirotka – Kus ledu

Nad textem se výrazně prolíná hysterie ženy. Drbohlav popisuje, jak různorodě se projevuje hysterka, zvláště v souvislosti s hormony, u recitátorky se to dostalo jen do jedné polohy. Je to nevýhodné i při budování postavy – odkrývat, nenasadit hned s křikem. Jinak to však bylo milé – výborná vypravěčka a povedený závěr. Recitátorka byla sama překvapená, jak to dnes řekla. Možná to byla davová reakce, i děvčata před tím byla rozjetá.

Filip Novák – Brautigen – Násobilka

Co čárka to pauza, proč? Pocit jakéhosi natahování. Kofránková se obávala, že to bude trvat hodinu. Vytrácí se vyprávění, stává se to ozvučeným textem. Dialog o kontextu knihy a o překladu. Co to je Já-mor? V originále I-death. Předloha je zvláštní, pravděpodobně napsaná na tripu. Postavy je třeba charakterizovat jinak, nejspíš svým vztahem k nim. Nastavit to, jako charakterizaci svého pocitu. Drbohlav podotýká, že drogy, na kterých to bylo napsané, fungují jinak, než jak to bylo podané. Ale k ničemu nenabádá.

Tereza Dzurjová – Tata Bojs – Léčitel

Dvě polohy – první chladná, druhá exaltovaná. Je tam minimálně ještě poloha jedna – zoufalství. A jistě i mnoho dalších odstínů. Bárta říká, že alespoň padesát. Zajímají ho tyhle postavičky zamindrákovaných vůdců, vztahuje to ke Konvičkovi. Jak to vidí recitátorka? Touha po vyčištění světa, až z toho zcvokne. Drbohlav diagnostikuje velké osobnosti v historii. Longinová mluví o kvalitě textu – přece jen, jsou to Tata Bojs.

Anna Žáčková – Maupassant – Řád

Na stránce formo.cz se dají najít nahrávky výslovnosti cizích jmen. Ale k podstatnějším věcem. Vytratilo se vyprávění. Osobní stanovisko pak nemá, kde se ukázat. Snaha o hraní figur to zavinila. Formou je to něco jako anekdota.

David Krchňavý – Kainar – Jak ulovit štiku

Proč tak řve?, má Vacek v poznámkách. Zacházení s textem. Kainar ví, proč to je, když to je na jednom řádku. Rytmický kolovrátek, bez tahu. O čem to je? Je to návod na život. A návod primárně říká, netlačte! Je to hodně těžké, možná k tomu recitátor teprve dojde. Recitátor říká, že v tom viděl hlavně blues, a že to bylo teda asi špatně.

Zuzana Škopová – Goldflam – Ženy a panenky

Poslední recitátorka. Byl to stand-up jak vyšitej, říká Vacek. I v povolenosti mluvy. I ten text se zdá být jednoduchý až infantilní. Ale možná to tak chtěla? Recitátorce se slovo stand-up, zas až tolik nelíbí, ale chtěla do toho jít uvolněně. Uvolněnost pro Vacka implikuje to, že divák vyprávění nerozumí, jen v obrysech. Drbohlavovi to smrdí prvoplánem ve ztvárnění sedmiletého dítěte. Není jasné, jestli recitátorkou nebo přímo autorem. Zdá se však, že i autorem. Ale hezky zpíváte.

-jam-

Zasloužil bys pár Vacek

Soubor hejtů a mouder z rozborových seminářů.

Bylo to spojeno s takovou zvláštní Drmolovou dikcí... *Kofránková*

Jste komičtější než ten text. *Drbohlav*

„Tady jsem to myslel, jako vtip." *Recitátor* „Nepobavil." *Drbohlav*

Já jsem si to jenom napsala, protože je to ošklivé říkat: Přemrckováno. *Kofránková*

Takže, přijímáte moje vidění tématu a ještě ho doplňujete. *Drbohlav*

Každá kočka je trochu kráva. *Drbohlav*

Nejdřív takové drobné, malé, technické volavky. *Vacek*

Láska je muškaření, ne vždyť – právě. Bárta

Jsem schopný uznat, že se to někomu líbí. *Vacek*

-jam-

Měl by být porotce pedagog?

Otázka, kterou jsem si položil po zhlédnutí dvou hodnocení recitátorů druhé kategorie.

Proč mě při sledování rozborů 2. kategorie napadla tato otázka? Je to tím, že mám za sebou čerstvou zkušenost lektorování na Dětské scéně? Nebo tím, že jsem studentem pedagogické fakulty a katedry výchovné dramatiky a vidím tedy výchovu za vším? Nebo tím, že jsem viděl zklamané reakce některých recitátorů na rozbor jejich kategorie?

Říká se, že když někoho hodnotíme, měli bychom na začátku říci klady, potom teprve zápory a nakonec se vrátit ke kladům. Je to taková poučka, která pomáhá k zachování dobrých vztahů, dobrého ovzduší a ošetřuje, aby se hodnocený neuzavřel a aby se mu „nic nestalo." Pojme-li se to pouze takto, dají se pochopit výtky lidí, kteří v tom vidí jen jakousi přehnanou ohleduplnost.

Za postupem „nejdřív klad" se však skrývá ještě něco podstatnějšího. Snaha dostat se na myšlenkovou půdu reflektovaného člověka. Hovořit jeho jazykem. Přijmout jeho stav a motivace tak, jak jsou. A pochopit je. Je-li totiž mou intencí někoho někam posunout, musím začít tam, kde se nachází on. Pedagog má vést odněkud někam a k tomu je potřeba podaná ruka.

Přístup poroty druhé kategorie byl postaven na jiné metodice. Skupina lidí, vážených recitátorů, nabízela mladým recitátorům své dojmy, pocity a vidění toho, co dopoledne viděli. Svůj nezpochybnitelný mandát čerpají ze svých zkušeností z profese. K recitátorům přistupují, jako k hotovým lidem a hodnotí jejich profesní *výkon*, hodnotí je podle diváckého účinku.

Kde je tedy zádrhel? V tom, že lidé, ke kterým přistupují, jsou jinde než oni. Jsou to lidé, kteří hledají. Text je pro ně většinou velmi úzce spojen s osobní výpovědí, nejde o profesní výkon, který by se dal jednoduše oddělit. Reflexe textu bývá více či méně, chtě nechtě, reflexí jejich osoby. Mnozí přichází z Dětské scény, kde je recitace textu prostředkem k hledání vlastní autenticity. Na Wolkrově Prostějově najednou naráží na požadavek, který si nedovedou vysvětlit, přestože se tváří jako samozřejmý: „naplň formu!" Cítím, že se tady dostáváme na rozhraní dvou světů a nechci zpochybňovat, že Wolkrův Prostějov má ambici být více soutěžní, a že nevznikl primárně jako pokračování Dětské scény, byť ho tak mnozí berou. Je tedy otázka, zda můj pohled, jehož kontext jsem se snažil popsat v úvodu je relevantní pro kontext Wolkrova Prostějova, protože Wolkrův Prostějov možná vůbec nemá ambice se k Dětské scéně hlásit.

Chci se však vrátit zpátky k tomu, co jsem na vlastní oči viděl. Nepedagogický přístup poroty vedl minimálně v druhé části včerejšího rozboru k unavené, nepříjemné atmosféře, která se odehrávala na vršení negativ od jednoho recitátora k druhému. Negativ, která dle mého soudy byla nekonstruktivní, až dekonstruktivní, zůstávala v rovině pocitů, nehledala řešení, nikam nikoho nevedla.(Čest výjimkám.) Byla to tvrdá reflexe, pro kterou si chodívám ke svým nejbližším přátelům, kterým beze zbytku věřím a ne k cizím lidem, kteří byť se to tak snad nechtějí, v praxi jsou autoritami na vyšší příčce v hierarchii. Recitátoři na tuto reflexi reagují různě. Třeba snahou nastavit se do formy, porotcům se zavděčit. Několikrát se za oba rozbory stalo, že v tomto prostředí recitátor použil slovní spojení „omlouvám se, že..." Za co, komu a proč se omlouvat? Méně časté jsou případy revolty – nikdo se nemůže divit, že v takto nastaveném prostředí vzniká konflikt. Nejčastěji si recitátor vyslechne reflexi a odchází s nejasným, zřejmě trochu nakyslým pocitem nepochopení, který ventiluje až za dveřmi.

Ale možná, že to tak k „Wolkráči" patří. Jsem to celý já - moje otázka i na konci textu stále zůstává otázkou – má být porotce zároveň pedagog? Jsem však přesvědčen o tom, že to je otázka položená dobře a čekám na odpověď.

Jan Mrázek

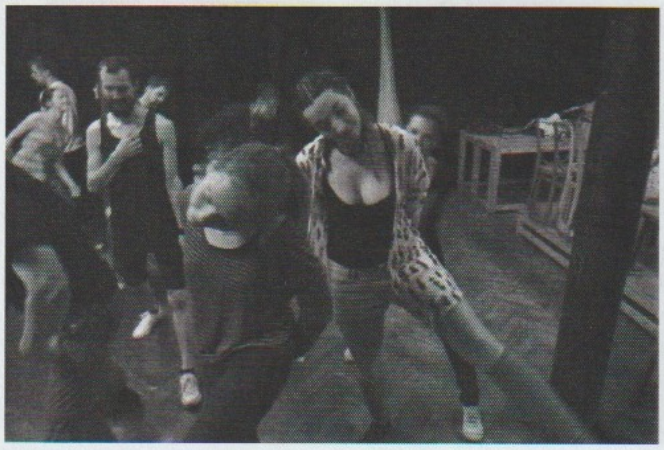

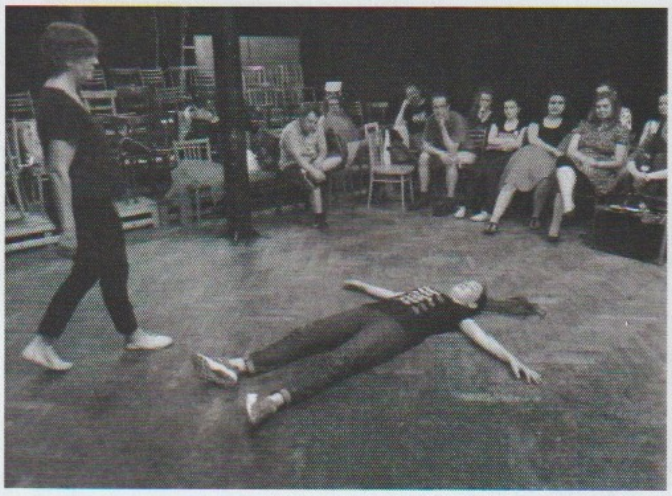

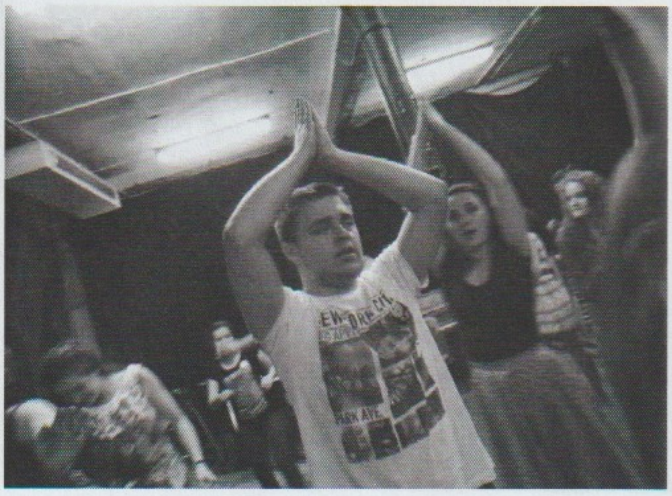

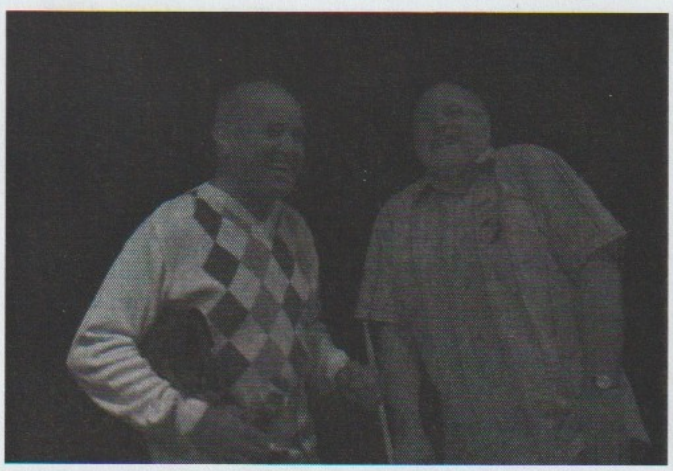

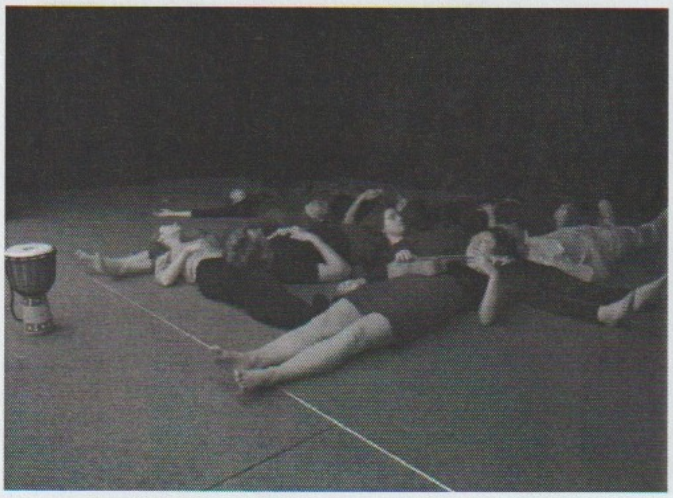

„Divadlo poesie“

Představení Wolkrova Prostějova 2016

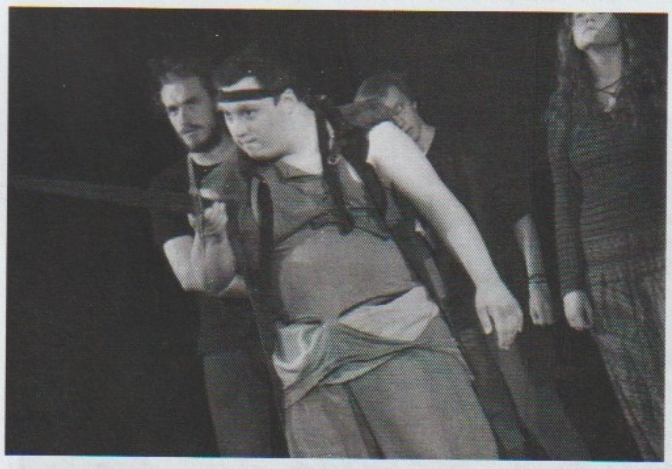

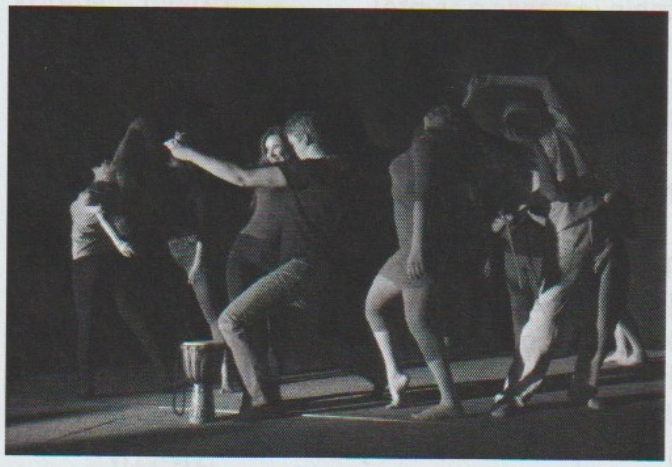

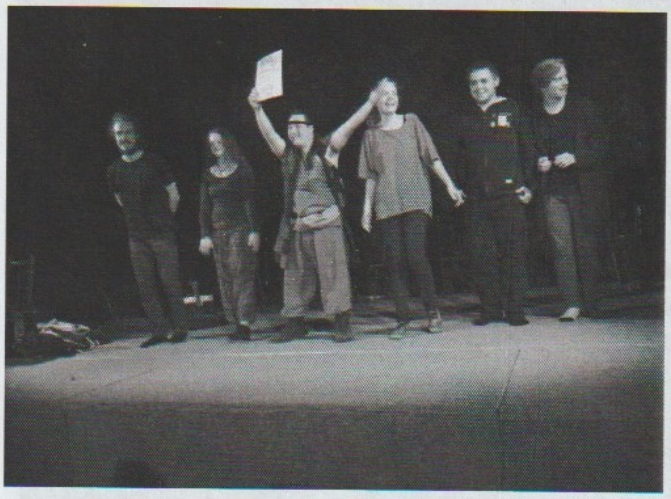

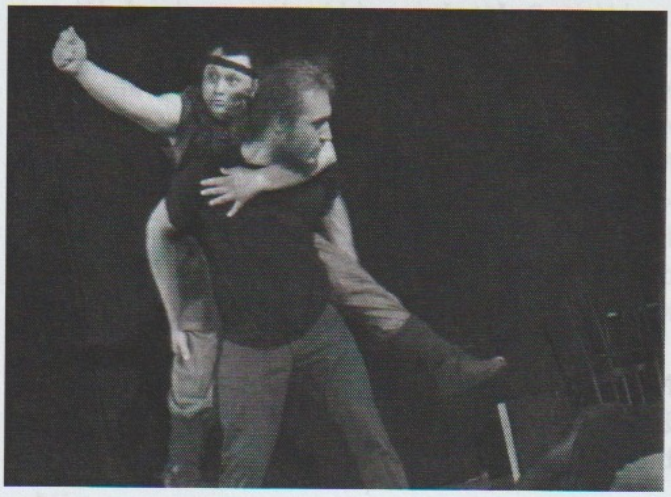

S tím výběrem jsme zažily spoustu krásných nocí

Rozhovor s Monikou Němečkovou, Kateřinou Prášilovou a vedoucí souboru Jarkou Holasovou, z divadelního souboru Ušubraná

Povězte mi něco o autorovi. Erbena asi známe všichni, ale toho druhého moc ne.
Kačka: Karel Jaroslav Obrátil sbíral folklor tohohle typu a doplatil na to. Na konci války ho popravili nacisti. Kolem jeho života je spousta zajímavých historek. Třeba o tom, jak sbíral nejen texty ale i rukavičky. Chodil do hospod, opíjel tam lidi a potom z nich tahal tyhle texty, aby to měl pořádně autentický. Je to vyčerpávající téma a hrozně zajímavý.

Kde jste na něj narazily?
Monika: Viděly jsme Národopisný soubor Kohoutek v Draku. Přišlo nám to hrozně zajímavý. No a tam právě hráli s texty Karla Jaroslava Obrátila. Věděly jsme, že chceme dělat něco folklorního, ale ne co přesně.
Kačka: Hlavně jsme chtěly aby to bylo o životě a tohle je nejvíc o životě!
Monika: No a pak jsme si ho přečetly a přišlo nám to úžasný.
Jarka Holasová: No ne úžasný, nám se to prostě hodilo.
Monika: Úžasný taky!

Teď jsme překročili jedno tvůrčí stádium. Proč jste se chtěly vůbec pustit do folkloru?
Kačka: Asi protože jsme chtěly dělat něco pro dvě holky...
Jarka: Přinesla jsem to já. Ve folklorních textech je fůra příběhů a záleží jenom na tom, jak se to poskládá. Počáteční problém byl „ty chceš dělat skanzen?".
Kačka: Pak Jarka našla folklor, který baví nás dvě. /smích/
Monika: S tím výběrem jsme zažily spoustu krásných nocí...
Jarka: Víš, že on (já – pozn. red.) to tam všechno dá...
Kačka: Do Testosteronu.

No je to parádní materiál. Ale pak se mi zdálo, že jsme z toho my, testosteroňáci, vyšli docela blbě.
Jarka: No, to máte blbý.
Kačka: Ne, naopak. Přece je tam báječná příležitost si ty dvě užít tak čerstvý. Že nejsou tak...
Monika: ...vošoupaný.

Máte před každým představením nové seno?

Jarka: To nebylo seno, to byla tráva.
Kačka: Tady od místního kostela. Poděkujeme panu Čechovi, který nám sehnal od nějakýho svýho kámoše z vesnice kosu.
Jarka: Když jedeme někam hrát, tak první starost je, že město má posekaný trávníky. Premiéra byla se senem, ale pak jsme si řekly, že potřebujeme trávu.

Co znamená Cichrujem?
Monika: Cifrujem. Jako že se čančáš.
Kačka: Děláš si dobrej ciferník.

Setkaly jste se někdy s nepochopením u publika?
Kačka: Nikdo přímo nepřišel. Párkrát je vidět, jak někdo sedí a je zhrozen, ale nepřijdou s tím za náma. Asi se jdou urazit domů.

-vím-

Recenze na představení

Poštívaná

Jaroměřský soubor *Děvčátko a slečny* na letošní WP přivezl pod mnoho asociací vzbuzujícím názvem *Ušubraná* výběr ze sebraných textů dvou českých folkloristů, Karla Jaromíra Erbena a Karla Jaroslava Obrátila. Zatímco Erben ve svých souborech sdružuje folklór klasický, Obrátil se ve svém opus magnum *Kryptadia* soustředil na žánr erotický. Zatímco spisovatel Erben je a byl za své sběratelské dílo vyzdvihován, učitel Obrátil se potýkal s nepochopením svého podivného pornografického koníčku a byl za něj ještě na začátku 20. století ostrakizován. Naštěstí už podruhé prožívá svoji rehabilitaci a jeho dílo vyšlo už v několika reedicích.

Režisérka Jarka Holasová spolu s oběma herečkami (Monikou Němečkovou a Kateřinou Prášilovou) skrze toto diabolizující propojení dvou folklórů, které ve výsledku hovoří o tom samém, rozehrávají funkční situaci setkání a špičkování dvou žneček. Použité scénické prostředky – seno, hrábě, věnečky, lidový kroj a koneckonců i betonová syrovost divadelního sálu – spolu s těmi hereckými – srozumitelná artikulace, práce s veršem i nářečím, nadhledové herectví – slouží dokonale jednoduše eskalovanému přisazování si a (jak se posléze ukáže) fantazírování o sexuálních tužbách a zkušenostech obou dívek. Na mikroskopickém prostoru dvaceti minut, zhruba dvaceti poetických textů a jediné situace, dokázali tvůrci vybudovat nejen skvěle vypointované mikrosituace, ale i dvě živoucí postavy s jasnými vlastnostmi a vztahem k danému okamžiku, přirozeně jednající v dané chvíli. Zlom z Erbena do Obrátila, ze symbolické erotiky do explicitně vyřčené, je nenásilný a přirozený, čemuž napomáhá především zcela samozřejmá a nestrojená herecká práce se sprostými slovy, která vlastně jen v nářečí zapsaných textech nahradí ta eufemizující.

Citlivě a chytře, s nadhledem a přesto ve folklórním kostýmu: *Děvčátko a slečny* ukázaly, že více než sto let staré texty hovoří stejně jako tehdy o nich, o nás a k nám.

Ivo Kristian Kubák

Báseň na představení Ušubraná

Sbíráme vaše Slova bezprostředně po představení a pak je vedle sebe skládáme. Může se stát, že je poskládáme tak nešikovně, že z nich vznikne báseň.

Poezie je krásná

Kořeny ... dveře?

Kořeny ...sex!

Ó bože!

Sexuální seno

zajímavá kunda.

Vrzy vrz,

vrzy vrz.

Mrdání – folklór,

mrdání – mdloby,

mrdání – bomba,

krejčí – výstřik!

Ech...

-ušák-

V každém z nás je trochu podivína

Rozhovor se souborem Regina Břeclav

V programu jsem se dočetl, že váš soubor má dlouhou tradici. Jak dlouho ale fungujete v tomto složení?

Honza: Zhruba v tomto složení hrajeme dva roky. Jako každý soubor jsme si prošli generační obměnou, kdy naprostá většina odešla, takže až na dvě výjimky jsme byli úplně nový soubor.

Adéla: Náš hlavní hrdina, Vačky, je s námi teprve od začátku roku.

Kdo přišel s Jandlem?

Gabriel: Většinou přijde s novým textem náš kouč, respektive koučové Martin a Zdeněk. Potom si čteme ty básničky a snažíme se mezi nimi najít smysl a spojitost. Většinou nám to trvá hodně dlouho. Tohle jsme třeba dělali rok a půl a mockrát jsme to překopali a začali úplně od začátku.

Adéla: Když jsme před rokem a půl začínali, tak jsme těm básním moc nerozuměli, potřebovali jsme odstup, abychom to strávili.

Zkuste jedním slovem nebo větou pojmenovat, co protkává celé představení?

Gabriel: Životní cyklus básníka.

Vačky: Samota. Lidem se nezavděčíš.

Ve vaší inscenaci jsem zaznamenal motivy stereotypu, možná touhy po opakování.

Honza: Jaký je život, taková je i ta hra, takže stereotypní to občas bylo a bylo to tam účelně.

Ivča: V určitých životních obdobích se dějí stejné věci, jen na ně nahlížíme jinak.

Markéta: Tahle hra je o celém životě hlavního hrdiny, básníka. Rodíme se s clonou zapomnění a znovu hledáme sebe sama. To je vidět na hlavním hrdinovi. Uvědomí si to až na sklonku života, kdy přichází do nebe a vidí, že to místo tady bylo vždycky pro něj. Chci říct, že znovu našel sám sebe.

Vačky: On hledá sebe sama a nakonec zjistí, že se nehodí pro tento svět, že svět nechápe jeho, nezapadá do něj. Takže jeho místo je mimo svět.

Dokážete si představit sami sebe na místě hlavního hrdiny?

soubor: (pokyvuje hlavami)

Gabriel: Ne. Je mi vzdálen tím, že je odloučen od společnosti, ani se nesnaží do ní zapadat a všechno si řeší v sobě, na svém písečku. A hlavně bere sebevraždu jako normální odchod ze světa.

Honza: V každém z nás je trochu podivína, takže zbytek se s ním ztotožňuje.

-ušák-

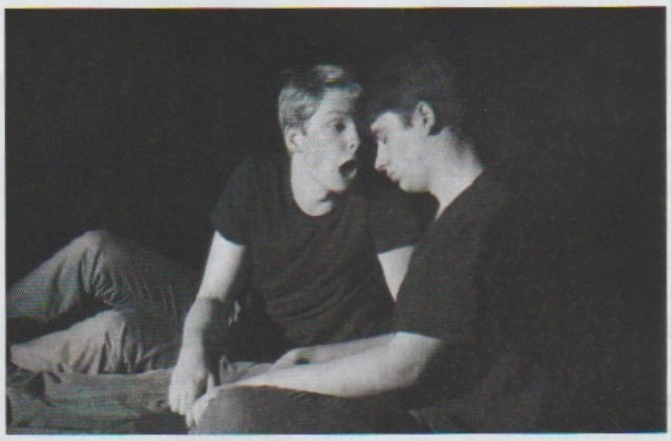

Recenze na představení

Ernst napsat, Regina hrát a Máša vidět

Ernst Jandl mě provází celou dospělostí. Sbírka jeho básní *Mletpantem* dlí na našem záchodě a proto se k ní pravidelně vracím. Lépe řečeno umístila jsem ji na záchod, abych se k ní mohla pravidelně vracet. S každou životní etapou ve mně rezonují nové a nové významy. Sama bych někdy chtěla jeho poezii inscenovat, ale zatím vyčkávám, co ještě na mě z jeho básní dýchne. Možná až dospěju do životní fáze „ležet/ a dostat poslední pomazání a připosrat se/ a být umyt/ a ležet/ ležet/ a přijít do nebe", tak budu teprve vědět, jak na to. Zatím jsem v životní fázi „Půjde to pořád takhle dál?" a poctivě se pídím po odpovědích. Špatně snáším povrchnost a infantilitu, na divadle a vůbec. Tolik o mém vztahu k Jandlovi a o tom, jak se teď tak ňák mám.
Usedala jsem proto do hlediště Duhy s obavami, že mi zkazej mýho Jandla. Ale Regina Břeclav se po několika trochu povrchních a trochu infantilních obrazech pustila i do temnějších, existenciálních vod outsiderství, lidské ubohosti, nepochopení, pochybností o sobě samém, tvůrčích zápasů, hospodského žvanění, nemoci a smrti a mé obavy se začaly pomalu rozplývat. Než se ale rozplynuly úplně, přišlo muzikálové optimistické finále, kterému chyběla jen projekce duhy klenoucí se nad rozkvetlou loukou a já jsem si do svých, do té doby veskrze pochvalných, poznámek napsala: „Zabiju vás!" a Jandl se cynicky uchechtl. On špatně snáší, když poezie vypadá jako tančící dívka, vysmívá se kýči a jeho báseň je vzpurná intelektuálka, kterou nejde narvat do šatiček popové písně.

A už nevědět co psát.

Všechno už zaznít disnakusi.
diskunasi.
nakusidis.
sidiskuna.
na diskusi.

Máša Nováková

Báseň na představení Na třetí pokus

Sbíráme vaše Slova bezprostředně po představení a pak je vedle sebe skládáme. Může se stát, že je poskládáme tak nešikovně, že z nich vznikne báseň.

Buben – zvuk

Světlo
šedivý světlo
Buben – zvuk

souzvuk
A zpívat

brilantní souzvuk

Pohyblivý
buben zvuk, zvuk buben
ou! (čokoláda)

...
Posrat se

Být omyt
posrat se
být omyt
posrat se

nej nej nej nej nej
zajímavý zrození
zajímavý leben

šedivý světlo

šedivý souzvuk

Ten Jandl chtěl celou dobu umřít...
To je sympatický.

-vím-

Já si ze školky nic nepamatuju

Rozhovor se souborem BUDDETO!

Vycházeli jste ze svých zážitků a vzpomínek? A máte vůbec vzpomínky na školku?

Dominik: Máme. Kromě Ondry.

Ondra: Vycházeli jsme pouze ze svých vzpomínek se vším všudy. Já pouze ze své jediné, opravdu jediné, vzpomínky.

Jak vzniklo prolnutí zážitků ze školky s rytířským eposem?

Kačka: Přemýšleli jsme, jaké téma ještě nikdo nedělal, a Žofku napadla školka. Náš vedoucí Michal pak přišel s nápadem, že by se to dalo propojit s rytířstvím.

Co je ten spojující prvek?

Ondra: Celý život je takový boj. Hezký boj. Já si myslím, že všichni jsme rytíři. Pořád.

Byly ty postavy, obrazem vás, když jste byli ve školce?

Dominik: Já jsem byl tak trochu školkový grázlík, ale ne tak velký. Například jsem nikdy ostatní nešikanoval. Ale byl jsem takový dominantní typ.

Ondra: Já bych se moc rád vyjádřil, ale ze školky si nic nepamatuju, takže nevím, jaký jsem byl a nevím, jak se hraju. Já vlastně to dítě nehraju.

Do dětí se tedy nestylizujete záměrně?

Ondra: Přesně. Spíš hrajeme vzpomínky, než abychom byli v roli dítěte.

Kačka (k Michalovi, který celou dobu sedí opodál): Míšo, pojď k nám.

Jsou na tebe hodní?

Michal: No jéje.

A jak se ti dneska hrálo?

Michal: Dobře, pohoda. Oni jsou moje rodina.

K Michalovi přistupujete moc hezky. Co se změnilo jeho příchodem do souboru, v čem je jiný proces vytváření inscenace?

Kačka: Když jsem se dozvěděla, že k nám má Míša přijít do souboru, hodně jsem se bála, že to bude spíš „charita", než divadlo. Pak jsem Míšu poznala a zjistila, že to tak vůbec není. Beru ho, jako kohokoli jiného a zkouší se mi s ním stejně dobře. Jenom občas má trochu upravenou práci, zadá se mu jiný úkol.

Když srovnáte toto představení s vašimi dřívějšími, patří k těm oblíbenějším?

Žofka: Nás to baví, protože jsme to my, na nic si tam nehrajeme. Jsou to naše vzpomínky a na některé rádi vzpomínáme.

-ušák-

Recenze na představení

Přemnohá dobrodružství, jakož i hrdinské skutky rytířů nízkého stolu – útržky eposu (jak je ve své paměti vylovili, sepsali a sehráli dámy a pánové z divadelní trupy Buddeto!)

Přestože jsme dnes už velcí a dospělí, většinou svéprávní, a alkohol smíme a sexovat, zůstává v nás vzpomínka na legendární minulost, ve které jsme zasedali k nízkým stolům, zažívali jsme mnohá, dnes již neuvěřitelná dobrodružství, ve kterých šlo o čest, o lásku a o život, a která byla i s draky, princeznami, medvídky i lokomotivami a tunely na druhou stranu zeměkoule skutečnější a bolestnější i radostnější než většina toho, co prožíváme dnes.

V tom dávném světě legend máme svoje kořeny, a i když ho většina z nás byla nucena přirozeným řádem světa opustit, přežívají mezi námi v tom našem světě vzácné bytosti, které ho neopustí nikdy.

Divadelní grupa Buddeto! z Plzně se ve svém představení vydala zpět v čase, aby sobě i nám všem připomněla vážnost času dětství, času objevování nekonečného rozměru světa, aby s pomocí vlastních vzpomínek nechala před námi znovu rozvinout první velké objevy i první zklamání, kterými jsme bojovali o svůj dnešní život. Za průvodce na této cestě si zvolili svého kamaráda, který je jedním z těch hrdinů, kteří na rozdíl od nás ten svět legend nikdy úplně neopustil.

Představení, ač poněkud neukotvené v prostoru a místy i trochu velkoryse zacházející s časem, se opíralo především o osobní výpovědi aktérů, a přestože jeho uvolněná struktura budila téměř punkový dojem, také o vědomě a přesně vystavěné situace. Upřímnost, pravdivost hereckého projevu všech aktérů zabraňovala posunu k patosu.

Herci Buddeto! nás jako iniciačním rituálem provedli světem prvních příkoří i lásek našeho předškolního věku a připomněli nám první srážky se světem dospělých. V řadě skvěle vystavěných divadelních situací vynikl příběh první schůzky s dívkou, poukazující na to, že kus legendárního rytíře nízkého stolu přežívá v nejednom z nás, scéna otevírající konečně všem oči ohledně nepříliš oblíbené hry na mrtvou lišku, a především skvěle podaná série ohleduplných rad na vylepšení či opravu jedné domněle nepovedené kresby.

Je příznačné, že rytíř, který jím navždy zůstane, svým mečem na konci oddělil od sebe tyto dva světy, a symbolickým aktem pasování, propustil ostatní aktéry zpět mezi dospělé.

Představení podle mého názoru připomnělo, jak moc vážný a opravdový je svět raného dětství, a jak důležité boje v něm člověk musí vybojovat.

Akram Staněk

Báseň na představení

Přemnohá dobrodružství

Sbíráme vaše Slova bezprostředně po představení a pak je vedle sebe skládáme. Může se stát, že je poskládáme tak nešikovně, že z nich vznikne báseň.

Nezabíjej
rozvernost
nezabíjej

radost
nezabíjej

kuře
nezabíjej
dítě

Žij!

Zajímavé dlouhé slzy

Nic nevím...
Skvělé!
Nic nevím – skvělé!

Školkové slzy radosti

Nezabíjej
dítě
v sobě

I když je to těžký.

-vím-

Co se vyřešilo?

Na hodnocení divadel poezie

DĚVČÁTKO A SLEČNY, Ušubraná

Kristián Ivo Kubák: Jako na největšího prasáka připadl na mě úkol zahájit diskuzi. Erbena znám pomalu méně než Obrátila. Oceňuji, že jste si vybrali velké, ale ne příliš známe dílo. Poradili jste si s tím spojením Erbena a Obrátila velmi dobře. Ten zlom mezi nimi je velice jemný. Oceňuji čistou, jednoduchou práci s textem. Oceňuji, že jste nevybočili z tempa, že vám fungovala ta špičkovaná mezi děvčaty. I vaše podpoření folkloru kostýmem. Dokázali jste pro mě zachytit okamžitou chvíli, okamžitou situaci, která vyeskaluje. A byl jsem moc rád, s jakým málem jste si vystačily.

Máša Nováková:
Jsem velmi potěšena. Spojení s Erbenem je hrozně šikovné. Skvělý oblouk a strašně dobrá fligna na diváka tím, že to z těch dvou děvčátek přerostlo do nějaký pravdy. Dobře že jste odkryly ten beton na scéně. Bez něj by to zase byla jen dvě děvčátka. Myslím si, že mě stačí ta pointa s věnečkem. To odcházení už možná nepotřebuju, ale nevadí to.

Renata Vordová: Já to mám podobně. Vnímala jsem tam tři konce. Taky bych byla úplně šťastná, kdybyste skončily těma věnečkama. A děkuji, protože jsem nikdy neslyšela takhle krásně a kultivovaně říkat slovo mrdat. Já s ním měla problém. Teď už ho nemám. Díky.

Akram Staněk: Působilo to uceleně. Trošku jsem měl strach u textů, který jsou takhle hraniční, aby se to nepřeťáplo. Tu hranu se vám podařilo udržet přesně. Mělo to radostnou čerstvost. Svědčí to o herecké a tvůrčí inteligenci.

Jitka Šotkovská: Taky se mi to moc líbilo. Je krásné, jak tyhle dva folklory stojí vedle sebe. A pořád se to stupňovalo. Je tam až ozdravná síla toho vulgarismu. Jednou už se prostě mrdat nedá říct jinak. A je v tom bytostná síla života. Ukázalo se tady, jak je důležitý začátek. Už jen tím jste si získaly diváky. Líbilo se mi i víc rovin. Krásně se tam objevoval i vztah vás dvou samotných, jako hereček.

REGINA BŘECLAV, Na třetí pokus

Máša Nováková: Vykopávám, protože jsem velkou milovnicí Ernsta Jandla. Jandl je úžasný v tom, že byť se tomu říká nonsensová poezie, stále a stále nacházím nové a nové smysly. I když jsem si to mohla vyložit jinak, nemůžu říct, že to interpretujete špatně. Líbilo se mi, že to jde od velkého třesku, přes dospívání, po básníkovy společenské a životní problémy. Líbilo se mi, že to „být umyt, připosrat se" se opakuje jako refrén. To má strašnou sílu. Líbilo se mi taky, že jdete do hloubky. Že to není jen ilustrování jednotlivých básní. Největší problém je závěr. Nebo vůbec ty postavy andělů. Ty jsou jakoby odjinud, jako ze studiové pohádky. Najednou tam máte jiný způsob hraní, takového neurčitého. A navíc ta báseň, která je vlastně o tom, že všechno bude hezký až ty tu nebudeš, tak nevím úplně jestli tam je správně zasazená.

Renata Vordová: Já jsem strašně chtěla věřit tomu, že ta píseň na konci je nadsázka, že to není myšleno vážně. Ale ten závěr mi to nepotvrdil. Kdo jsou ty holky ve škraboškách? Rozumím tomu, že mají něco sdělovat, ale najednou jsou úplně odjinud, jsou nezřetelné.

Akram Staněk: Já s tím trošku bojoval. Něco už naznačila Máša. Měl jsem pocit, že vlastně nevím, kdo jste. Nevěděl jsem, jestli to jste VY, nebo jestli reprezentujete autora, nebo jestli jste nějaké postavy, které vystupují v různých životních situacích. Nejlepší je chvílemi zavřít oči a poslouchat ten text. Jak jsem oči otevřel, tak jsem měl pocit, že vidím nešikovnou neurčitost.

Jitka Šotkovská: Vám se celou dobu daří dobře držet míru nadsázky. A u toho konce jsem taky chtěla věřit, že to nemyslíte vážně. Jenže to vypadalo, že to tak myslíte. To potom vypadá jako kýč. Ale zase jsme hezky viděli příklad toho, jak inscenovat poezii. Velmi jasně se vám tam podařilo vystavět příběh který jde celou dobu k tématu. To bylo silné. Bylo vidět, že se vám podařilo najít efektní začátek. A přišlo mi, že je to poměrně chytře režijně vedeno. Zdálo se mi, že těch zkušeností nemáte ještě moc a režii se povedlo stavět na vašich silných stránkách.

Kistián Ivo Kubák: Když jsem prokoukl to, že budete vyprávět příběh básníka od narození do smrti, tak se ve mě začala vařit krev, protože na blbější nápad jste přijít nemohli. Ale pak jsem viděl skupinu lidí, co na sebe reagují a přešel jsem to. Vy jste mi to ale potom strašně zabili tou fází, kde abstraktně ukazujete, jak se tvoří báseň. Absolutně to postrádalo obsah a nic to neilustovalo. Fakt jsem chtěl věřit, že jste to celé přečetli strašně ironicky a fakt říkáte Jandlovi... „Jo, von ten svět bez tebe bude v pohodě." Jenomže to bylo vážně. Fungovala mi situace toho večírku.

Člen souboru: Já si říkal, že když je to dramatizace poezie, tak že všechno co hrajeme nemusí být reálné. Ale že to může překročit do toho surreálna. V čem je to teda špatně?
Máša Nováková: Ono to není úplně špatně. Ale je to potom taková pohádka. Ty prostředky nejsou dobře použité.
Jitka Šotkovská: To může být generační problém. Pro nás nad třicet a pro Mášu je těžké přistupovat k těmhle prostředkům. Už to na nás působí pateticky.
Kristián Ivo Kubák: My vám nevyčítáme ty postavy. Je to váš přístup, vy jste si ho zvolili. Ale to, co nám hrajete je nesourodé s tímhle prostředkem.
Člen souboru: Mě překvapilo, že vám vadil ten konec. Že to vidíte, jako že on to bere smutně. A my to pochopili spíš jako smíření.
Máša Nováková: To jo, já tomu rozumím, ale to muzikálový finále je prostě moc.

BUDDETO!, Přemnohá dobrodružství, jakož i hrdinské skutky rytířů nízkého stolu – útržky eposu

Akram Staněk: Vaše prostředky, byť byly rozvolněné, punkové, stejně tam byla míra uměřenosti, která tomuhle tématu slušela. Byl to osud člověka v nějaké fázi života s plnou existenciální vážností. Měl jsem trošku pomalý start. Ale pak jste začali. Byla to pro mě veliká hra o zásadních životních bojích, které se často zamáznou s tím, že jde přeci „jen o děti." Lidmi jsme od samého začátku. Plnohodnotnými.
Jitka Šotkovská: Vybavila se mi poučka, že neexistuje amatérské a profesionální divadlo, a že existuje jen dobré a špatné. To si nemyslím. Své zážitky mám s tím, i oním. Váš tvar by samozřejmě v běžném repertoárovém kamenném divadle neobstál. A přitom to bylo skvělé. Měla jsem z toho opravdu silný zážitek, protože mám doma pětiletou dceru. A chtěla jsem hned za ní domů, obejmout ji a říct, že je hrdinka. Pro mě to byl až katarzní zážitek.
Kristián Ivo Kubák: Zabýval jsem se tím, co to vlastně je za žánr. Vy se pohybujete v žánru divadla výpovědi. Později si rozehrajete platformu a vhodným rámcem do toho dostanete situace. Celkově je to kompaktní a nakonec jsem se musel smířit s tím, že je to inscenace. Oceňuji dokumentární práci.
Máša Nováková: Myslím, že vám uškodil ten prostor. Místy mi to přišlo moc opatrný, na rozdíl od premiéry, kterou jsem viděla. To se může stát. Ale tím, že jste to konkretizovali, a že jste posílili rámec těch eposů, to dostalo něco navíc. Je skvělé, že to potřebujete říct. Jste upřímní, je to síla. Tím, že jste něco zkrátili, tak vám to mnohem líp vycházelo. Ta inscenace je hrozně spravedlivá.
Renata Vordová: Pro mě byl ten začátek dneska trošku dlouhý. Ale zase jsem si pojmenovala to, proč vám tak věřím. Zároveň to říkáte vážně a opravdově, ale hlavně je tam nadhled. To je takové kouzlo, které mě na tom nejvíc bere. A ten rámec, který jste tam dodali a pojmenovali, tak vám pomohl se v tom víc usadit.
Máša Nováková: Je hrozně dobře, že to není patetický.

-vím-

Kde je míša?

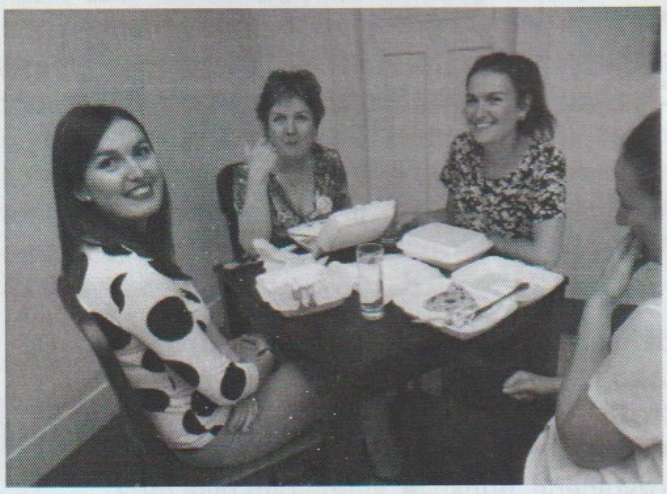

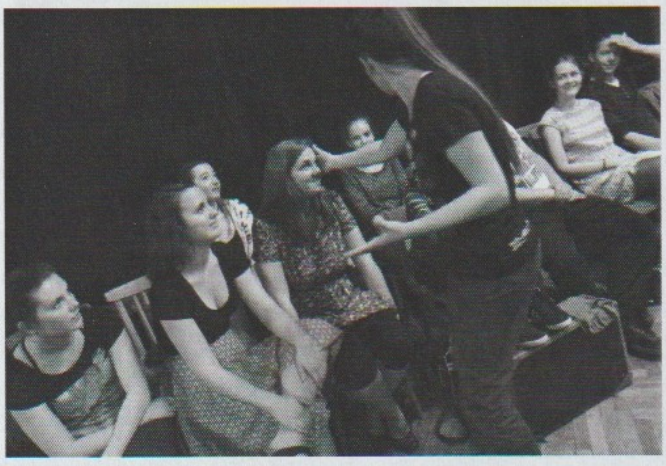

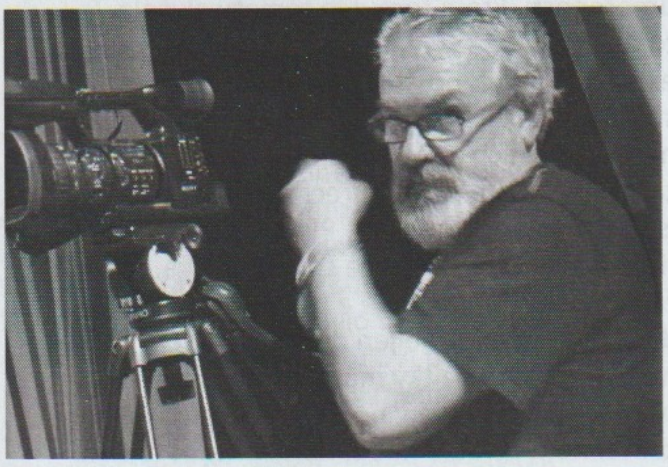

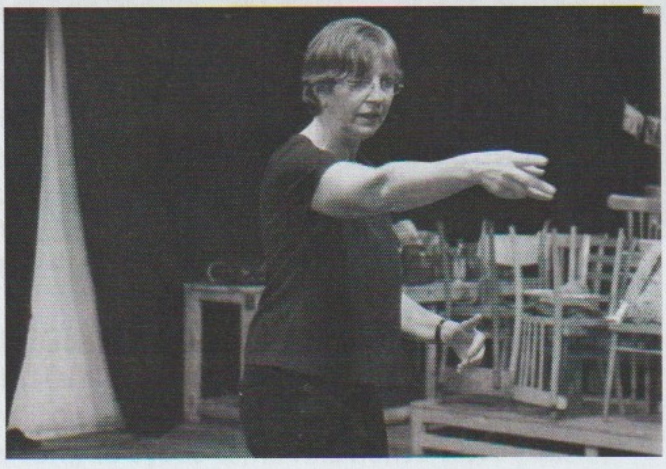

Wolkrův Prostějov je v plném proudu a preventisté vylejzají z děr. Takovéhle a podobné letáčky můžete dostat na náměstí T.G. Masaryka. Takže děti, neberte drogy. Nikdy nikomu neberte drogy.

Je to popud z hůry

U Kotěry bylo zase veselo. Vyhrávala klezmerová kapela MI MARTEF. Už od třetí písničky bylo pro mě velmi obtížné udržet se na židli a nezačít tančit. Monika, dívka beze studu, byla ovšem opatrnější a k čardáši se nechala ukecat až po přestávce.

Kde se v Plzni vzal klezmer?

My jsme se na začátku všichni navzájem úplně dobře neznali, ale já jsem klukům řekla: znáte klezmer? A oni řekli, jo, to je taková ta židovská hudba. Pak jsme si řekli, jaký nástroje potřebujeme. Basák řekl, že zná skvělého houslistu a já řekla, že znám akordeonistu, kterého by to mohlo zajímat a tak jsme se sešli u nás ve sklepě v Plzni, potrénovali jsme tam pár písní a zjistili jsme, že nás to hrozně baví. Protože trénujeme ve sklepě, jmenujeme se Mi Martef. To je hebrejsky „ze sklepa".

Takže to byla původně tvoje iniciativa?

Asi jo, protože už to poslouchám od svých patnácti. První klezmer jsem slyšela tady v Prostějově, když tady hráli Létající rabíni a tehdy jsem si řekla: aha to je asi moje hudba. Vlastně to byl trochu zázrak, že to takhle spontánně vzniklo. V květnu jsme měli první výročí.

Slyšel jsem, že vyrážíš na stáž do Izraele...

Ano, já studuji hebraistiku na FF UK a tam se každý rok otevírá pro české studenty stáž na jeden měsíc v Haifě, kde se učí moderní hebrejština. Tak jsem napsala děsně srdcervoucí motivační dopis a pak jsem šla k pohovoru a řekla jsem, že Izrael prostě musím vidět a zažít. Doufám, že tam potkám pár lidí, které by bavily mezikulturní projekty. Jde mi o to, aby se izraelská kultura vyvážela víc do České republiky a naopak. To by mě bavilo, kdybych tam našla takové nadšence.

Židovská kultura tě tedy oslovuje delší dobu...

Ano, některé věci si člověka tak jako vyberou a ani nevíš proč. U mě to začalo s klezmerem a najednou z toho bylo to, že jsem se dostala na školu. Je to popud z hůry, nemá to racionální vysvětlení.

Jak jsi spokojená s dnešním koncertem?

Já myslím, že byl dobrej. Občas jsme měli problém se zvukem, ale to jsou technické problémy. Co se týče lidí, tak je to takhle vždycky – ze začátku jsou vlažní, neví, co si o té hudbě mají myslet. Ale končí to jako dneska tady, že všichni strašně paří a juchají a to je to nejhezčí, když cítíš tu odezvu. Klezmer je hudba na svatby a na slavnosti, je tam potřeba ten lidský element, ten pot a ten tanec a ten zpěv, aby to tam pulzovalo. Je to juchací hudba.

-ksy-

Třídní boj v redakci

Politická sága z prostředí jedné malé redakce

Ach hrůza! Jako by nestačilo, že byl Malota již zcela oblouzen jedovatými řečmi podvratných kruhů a nadále vyznává jen učení Kuncla (Mrázek pomáhej), ale navíc největší osvoboditel a šiřitel pravé víry byl dnes poskvrněn a zneuctěn. Za vše může zlotřilý infiltrant, který má rozleptat naši morálku a víru a poskvrnit čistou auru našeho vůdce. Tím podvratným živlem byl belgický dort, který se nečekaně a ze zálohy rozpláchnul na dokonalém triku Mrázka vždy vítězného. Naše velkolepost byla tak zaneprázdněna budováním obrany proti pronikání kunclovských živlů do redakčních polemik, že triko, na němž se jako vřed skvělo vítězství reakčních vlivů, nepřevlékl celý den.Je pravda, že Martin nosí vždy oblečení čisté, to je jiná. Dnes měl krásné kalhoty. Díry jim dodávaly elegance. Bílé triko. Ano, bílé! S překrásnou sasankou uprostřed. A jak byl objektivní. Jak nás chválil. Dokonce mi povolil i 4 000 znaků do článku! To Mrázek nikdy neudělal. Co on pro nás vlastně udělal?

-ušák-

Dementi...

...jsme my. Rubrika Pravá tvář se stala pravidelnou a kromě fotografií Pavly Sovové a Stanislava Rubáše dnes musíme aktualizovat fotografii Jiřiny Lhotské. Dále se omlouváme Stanislavu Rubáši, že jsme jej v minulé omluvě překřtili na Stanislava Rubáče a Vojtěchu Hejtmánkovi z 2. kategorie za překřtění na Vojtěcha Heřmánka. Ivo Kristiánu Kubákovi za různé varianty jeho jména. Všem výše zmíněným jako omluvu dovolujeme odkrýt v příštím zpravodaji dvě místo jednoho políčka. -mák-

Následuje pár omluvných fotografií.

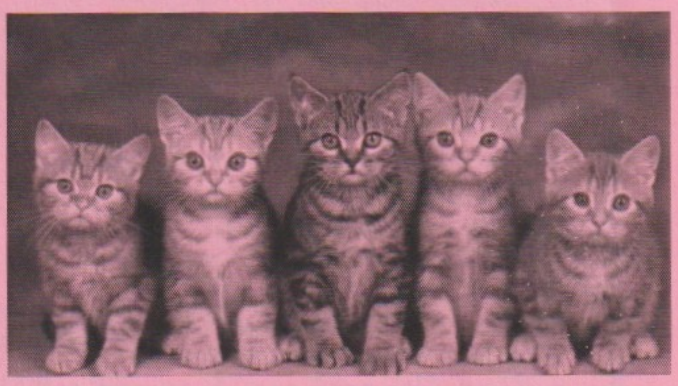

Horečka včerejší noci

Protože se párty na Prostějově letos snad konečně rozjíždějí, rozjíždíme i novou rubriku. Přivolali jsme si na pomoc dvě externí ušubrané pracovnice Monču a Káťu, které nás průběžně informují o párty dění.

21:42 Zahradkou u Kotery se linou nezne tony housli a vune lecive traviny, od jednoho stolu se ozyva huronský smich. V rohu koketerie: Drmolova – Vrzak.

23:26 Koncert skoncil, zahradku zaviraji a okna nonstopu sviti. Domina roztahuje nohy, Sotkovsky byl v dobrem uhlu.

0:04 Holcicky zustaly u stolu samy s Sotkovským, ostatn curaji. První v nonstopu porota divadel.

0:15 Sotkovsky u jukeboxu: Roxette, Robie Williams.

0:29 Dorazila Jelinkova

0:31 „Uz nejsem volna a ty nejsi sam" z jukeboxu, v televizi zensky skok do vysky. Vsichni se divaji. Sotkovsky by rad potkal Petru Janu. Od teto chvile se objednavky plati na baru. Je nas tu moc.

2:54 Stoly se poji. Jukebox skomira. Akordeon.

2:56 Maksymov: Kousla me monika do ramene.

Zde zprávy končí. Je 3:40 ráno a my to jdeme zkontrolovat na vlastní oči. Jak to celé dopadlo, se dozvíte v příštím čísle.

T e s t o s t e r o n

Horké dny a vlahé deštíky dělají svou práci. Krev se vaří v žilách seminaristů, recitátorů i organizátorů. Žádný div, že rubrika testosteron slaví čím dál tím větší úspěchy. Dokonce jsme mezi vámi zaznamenali několik chvályhodných ryze chlapáckých gest očividně inspirovaných naším mačo sloupkem. Kromě tradiční reflexe prostějovských buchet se tedy pověnujeme i těmto několika sympatickým, leč v některých případech lehce nedomrlým pokusům o alfasamectví. My však s vámi soucítíme. Uvědomujeme si totiž, že každý není a ani nemůže být obdařen tak neodolatelným vousem jako Kuncl, tak svůdným ochlupením jako Maksymov, tak vybraným stylem jako Malota, tak šťavnatou zadnicí jako Marušák nebo tak vysokou funkcí jako Mrázek.

Nuže k věci:

- Oceňujeme odvahu uvaděče-nováčka, který veřejně vyznával komplimenty ušubraným frndám z Jaroměře. Bohužel je všechny mířil za závěs a ony byly částečně za dveřmi a částečně v zadní řadě. Jeho energie tedy přišla na zmar.
- Jistý poeta Šimon Obdržálek dělal během včerejšího koncertu návrhy Kateřině Prášilové. Překvapivě neuspěl. Její současný partner Adam Svoboda se k tomu vyjádřil takto: hele, jo, Prášliku nedostaneš, když v sobě nemáš tři láhve vína a půl litru borovičky.
- Dominik z Plzně si to udělá sám.
- Gumová panna? To se ještě používá? V redakcích. Jako je ta naše.
- Anička Laštovičková má jiskření s Vítkem Malotou, přesto chodí skenovat ke Kunclovi.
- Cibulková má silikony, přesvědčte se sami v 19:30.

• -redakce-

Víc Vítů víc ví

Co dnes víme nového:

- Nový uvaděč zřejmě moc čte testosteron. Asi pozpátku...
- Soubor Buddeto potřebuje Ondru Sosnu, aby udělal kloudné představení.
- Míšové v Bille došli. Kvůli nám.
- Holky z Jaroměře neznají stud.
- Jakub Maksymov to umí pěkně roztáčet. Ale jen s holkama z Jaroměře, které neznají stud.

-vím-, -ušák-

8 - 8:30 Hledání hlasu Sál ND	**8:35 - 8:55** Prezence re-citátorů 1. kat. jeviště MD	**9 - 13:40** Recitace 1. kate-gorie jeviště MD	**14:40-17:40** Semináře	**14:40-17:40** Rozbor 1. kat. Před-náškový sál ND	**18:00** FREAK OUT **Bubela** Duha	**18:45 - 19:15** Hodno-cení divadel Duha	**19:30** Divadlo v rytířské **Druhá smrt Johanky z Arku** MD (host festivalu)	**21:15 LOUDKY** PRAŽSKÁ grun-ge-rocková kapela U KOTĚRY NA ZAHRÁDCE

Pátek 17. 6. Den čtvrtý

Redakce 59. Wolkrova Prostějova 2016:
Jan Mrázek -jam-; Vít Malota -vím-; Vít Marušák -ušák-;
Jakub Maksymov -ksy-; Martin Kuncl -mák-; Bob Pacholík -foto-
Neprošlo jazykovou korekturou.